

Byla C-846/19**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2019 m. lapkričio 21 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Tribunal d'arrondissement (Liuksemburgas)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2019 m. lapkričio 20 d.

Pareiškėjas:

EQ

Atsakovė:

Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA

1. Ginčo dalykas ir duomenys:

- 1 EQ yra Liuksemburge dirbantis advokatas ir nuo 2004 m. vykdo (daugiausia kaip rūpintojas ir už globą atsakingas asmuo) įgaliojimus, susijusius su neveiksnių pilnamečių asmenų apsaugos schemomis.
- 2 Šiuos įgaliojimus parengia globos bylų teismas, kuris gali skirti įgaliotiniui užmokestį, kurio dydį ar apskaičiavimo būdą nustato atsižvelgdamas į neveiksnaus asmens turtinę padėtį.
- 3 *Règlement grand-ducal du 23 décembre 1982 fixant les conditions de désignation d'un gérant de la tutelle* (1982 m. gruodžio 23 d. Didžiojo Hercogo potvarkis, nustatantis už globą atsakingo asmens skyrimo sąlygas, žr. toliau) yra taikomas praktiškai visų tipų įgaliojimams, suteikiamiems pagal neveiksnių pilnamečių apsaugos schemas.
- 4 Iki 2013 m. *Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA* (toliau – mokesčių administratorius) laikėsi nuomonės, kad ši veikla nėra apmokestinama PVM. Tačiau dviem 2018 m. sausio 19 d. pranešimais apie

mokėtiną mokestį mokesčių administratorius šią veiklą apmokestino PVM ir pareikalavo iš EQ sumokėti daugiau nei 70 000 EUR PVM už 2014 ir 2015 metus.

- 5 EQ ginčija šiuos pranešimus apie mokėtiną PVM ir kreipėsi į *Tribunal d'arrondissement*.

2. Teisinis pagrindas

2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos

- 6 9 straipsnyje nustatyta:

„1. „Apmokestinamasis asmuo“ – asmuo, kuris savarankiškai bet kurioje vietoje vykdo ekonominę veiklą, neatsižvelgiant į tos veiklos tikslą ar rezultatą.

„Ekonominė veikla“ – gamintojų, prekybininkų ar paslaugas teikiančių asmenų veikla, įskaitant kasybą bei žemės ūkio veiklą ir laisvųjų profesijų veiklą. Visų pirma ekonomine veikla laikomas materialiojo ar nematerialiojo turto naudojimas siekiant gauti nuolatinių pajamų.“

- 7 132 straipsnyje nustatyta:

„1. Sandoriai, kurių valstybės narės neapmokestina PVM:

<...>

g) su globa ir rūpyba bei socialinės apsaugos darbu glaudžiai susijusių paslaugų teikimas ir prekių tiekimas, įskaitant paslaugas ir prekes, kurias teikia ar tiekia senelių namai, viešosios teisės reglamentuojamos įstaigos ar kitos organizacijos, kurias atitinkama valstybė narė pripažino socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis; <...>

1982 m. gruodžio 23 d. Didžiojo Hercogo potvarkis, nustatantis už globą atsakingo asmens skyrimo sąlygas

- 8 3 straipsnyje nustatyta:

„Globos bylų teismas gali skirti už globą atsakingam asmeniui užmokestį, kurį nustato pagrįstu sprendimu, atsižvelgdamas į neveiksnaus asmens turtingumą, sumą ar apskaičiavimo metodą.

Šį užmokestį sudaro arba fiksuota suma, arba neveiksnaus asmens pajamų procentinė dalis, arba honoraras, nustatytas atsižvelgiant į atliktas užduotis“.

3. Šalių pozicijos:***EQ***

- 9 Nagrinėjamos paslaugos nėra ekonominė veikla, kuriai taikomas PVM.
- 10 Už įgaliojimo vykdymą mokama „išmoka“ yra kitokio pobūdžio negu advokato „honoraras“. Šis už įgaliojimo vykdymą skiriamas atlygis yra fiksuoto dydžio kompensacija, neatitinkanti tikrosios teikiamų paslaugų vertės. Tačiau tam, kad paslaugai būtų taikomas PVM, ji turi būti teikiama už atlygį, t. y. atlygis turi būti suteiktos paslaugos vertės ekvivalentas arba, kitaip tariant, atitikti tikrąją jos vertę.
- 11 EQ taip pat tvirtina, jog dėl atlygintino veiklos pobūdžio išmokos suma turi būti nustatyta iš anksto ir pagal nustatytus kriterijus, užtikrinančius apmokestinamojo asmens veiklos išlaidų padengimą. Nagrinėjamoje byloje šie kriterijai nėra įvykdyti, nes 1982 m. gruodžio 23 d. Didžiojo Hercogo potvarkyje numatyta tik už globą atsakingo asmens galimybė gauti užmokestį (o ne teisė į užmokestį), todėl šis užmokestis priklauso nuo atskiro globos bylų teismo sprendimo, tad globos bylų teismas yra įpareigojamas atsižvelgti į saugomo pilnamečio turtinę padėtį ir globos bylų teismui suteikiama galimybė nustatyti šį užmokestį arba kaip vienodo dydžio sumą, arba kaip procentinę saugomo pilnamečio pajamų dalį, arba atsižvelgiant į atliktas užduotis.
- 12 EQ priduria, kad tuo atveju, kai atlygis nustatomas atsižvelgiant į atliktas užduotis, globos bylų teisėjo nustatytas valandinis įkainis neatitinka valandinių įkainių, kurie paprastai taikomi advokatų teisinėms paslaugoms.
- 13 EQ prašo bent jau neapmokestinti jo PVM. Jis nurodo, kad įgaliotiniai atlieka tam tikrą socialinę funkciją neveiksnių pilnamečių asmenų apsaugos srityje ir taip yra dėl keturių priežasčių:
1. šių įgaliotinių išlaidas apmoka neveiksnius pilnametis asmuo arba – jeigu neveiksnius pilnametis asmuo neturi pakankamai finansinių išteklių – valstybė,
 2. pagal Didžiojo Hercogo potvarkį įgaliotinio užmokestis yra nustatomas pagrįstu teisėjo sprendimu, atsižvelgiant į pilnamečio asmens turtinę padėtį,
 3. dažniausiai yra mokama fiksuota išmoka, kuri retai atitinka teikiamas paslaugas,
 4. be to, Teisingumo ministerija įgaliotiniui mokamos kompensacijos neapmokestina PVM, kad nepadidintų išlaidų naštos visuomenei.
- 14 Veikla yra arba nėra socialinė tik dėl savo pobūdžio, o ne dėl asmens, kuris ją vykdo, ar dėl ją vykdančio asmens profesijos.

- 15 Neapmokestinamos ne vien viešosios įstaigos, bet ir „kitos panašios privačiojo sektoriaus institucijos“, nenustatant ir neatmetant jokios teisinės formos. Taigi tai gali būti ir fizinis asmuo, kuris, be kita ko, vykdo advokato profesinę veiklą.
- 16 Galiausiai EQ kaltina mokesčių administratorių tuo, kad nusprendamas nuo 2014 m. jo veiklą, susijusią su saugomais pilnamečiais, apmokestinti PVM (o ankstesnius 10 metų tai nebuvo daroma), jis pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą.

Mokesčių administratorius

- 17 Pagal PVM sistemą nereikalaujama, kad gauta kaina atitiktų suteiktos paslaugos ekonominę vertę. Pakanka paprasčiausiai nustatyti kainos ir paslaugos santykį, ir nebūtina, kad kaina būtų proporcinga paslaugos vertei. Mokesčių administratorius primena, kad teikiamai paslaugai suteikus nuolaidą jai ir toliau taikomas PVM ir kad esama kitų pavyzdžių, kaip antai advokatų honorarai, kai finansinis atlygis nėra proporcingas suteiktos paslaugos vertei, bet šiai paslaugai taikomas PVM (šiuo klausimu jis mini nustatyto dydžio honorarus, honorarus už rezultatą, kintamus honorarus, apskaičiuojamus atsižvelgiant į klientą arba į bylos medžiagą). Taigi išmokos kintamumas nėra priežastis netaikyti paslaugoms PVM.
- 18 Be to, sąsajos tarp finansinio atlygio už veiklą, susijusią su pilnamečių asmenų apsauga, ir už advokato teisinės paslaugas mokamų honorarų nebuvimas neturėtų būti siejamas su veiklos, susijusios su pilnamečių apsauga, pripažinimu ekonomine veikla, nes teisinių paslaugų kainoraščio nėra, o advokato honoraro dydis kinta, kaip ir su pilnamečių asmenų apsaugos sistema susijęs įgaliojimo užmokestis.
- 19 Kalbant apie prašomą neapmokestinimą, mokesčių administratorius pažymi, kad EQ neišsamiai cituoja atitinkamą teisės nuostatą, taikomą tik kitoms panašioms privataus sektoriaus institucijoms, „*kurių socialinį pobūdį pripažįsta kompetentingos viešosios valdžios institucijos*“. Iš to aiškėja, kad neapmokestinimas taikomas tik tam tikriems asmenims ar subjektams, kurių sąrašas yra baigtinis. Advokato profesija užsiimantis asmuo, kuris neatitinka reikalavimo būti socialinio pobūdžio įstaiga, negali būti neapmokestinamas. Toks asmuo nėra neapmokestinamas, nes, nukrypstant nuo PVM taikymo bet kokiai ekonominei veiklai, neapmokestinimą reikia aiškinti ir taikyti siaurai.
- 20 EQ turi įrodyti, kad yra socialinio pobūdžio įstaiga ir kad toks jo pobūdis yra pripažintas kompetentingų valdžios institucijų. Nepakanka nurodyti, kad tam tikra veikla yra socialinio pobūdžio. EQ gaunamų pajamų, susijusių su pilnamečių asmenų apsauga, dydis (239 46[0,00] eurų 2014 m., 302 033,50 eurų 2015 m.) irgi yra įrodymas, kad jo veikla nėra socialinio pobūdžio.
- 21 Galiausiai, kalbant apie teisėtų lūkesčių apsaugą, pažymėtina, kad mokesčių administratorius teigia, jog nagrinėjamu atveju šis principas netaikytinas, nes PVM neatskaitymas už paslaugas, susijusias su pilnamečių asmenų apsauga, yra

neteisėtas ir kad jis neturi jokios diskrecijos įgyvendindamas PVM srities teisės aktus.

4. Teismo vertinimas:

Dėl veiklos pobūdžio

- 22 EQ cituoja Teisingumo Teismo jurisprudenciją, pagal kurią paslaugų teikimas „yra apmokestinamas, tik jei tarp teikėjo ir gavėjo yra teisinis ryšys, kai įvykdoma abipusė prievolė, o teikėjo gautas atlygis yra reali gavėjui suteiktos paslaugos vertė“ (2016 m. birželio 2 d. Sprendimas *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 26 punktas; 2017 m. sausio 18 d. Sprendimas *SAWP*, C-37/16, EU:C:2017:22, 25 ir 26 punktai; ir 2019 m. gegužės 2 d. Sprendimas *Budimex*, C-224/18, EU:C:2019:347, 30 punktas), ir iš to daro klaidingą išvadą, kad, atsižvelgiant į terminą „reali vertė“, suteikta paslauga ir sumokėtas atlygis turėtų būti lygiaverčiai. Minėtoje jurisprudencijoje numatytos aplinkybės leidžia manyti, kad, atvirksčiai, vartojant sąvoką „realus atlygis“ (pranc. *contre-valeur effective* („tikras atlygis“)) vartojama *contre-valeur réelle* („realus atlygis“) prasme) reikalaujama, kad atlygis būtų numatytas, nenustatant konkrečios jo sumos ar jo finansinės sąsajos su suteikta paslauga. Atsižvelgdamas į šias aplinkybes, teismas konstatuoja, kad kituose sprendimuose yra nurodyta: „tam, jog paslaugų teikimą būtų galima kvalifikuoti kaip „atlygintiną“, kuris yra paprastai apmokestinamas PVM <...>, reikia tik tiesioginio ryšio tarp prekių tiekimo ar paslaugų teikimo ir apmokestinamojo asmens realiai gauto atlygio“ (išskirta teismo) (2018 m. vasario 22 d. Sprendimo *Nagyszénás Településszolgáltatási Nonprofit Kft.*, C-182/17, EU:C:2018:91, 32 punktas), ir pabrėžiamas atlygio tikrumas, o ne jo absoliuti ar santykinė kiekybinė išraiška.
- 23 Tačiau kiti du elementai yra ne tokie aiškūs.
- 24 Pirma, vertindamas paslaugų teikimo teisinius santykius, teismas kelia klausimą, kokia apimtimi nagrinėjamu atveju galėtų būti taikomas Teisingumo Teismo vertinimas, pagal kurį „paslaugų teikimas yra apmokestinamas tik jei tarp paslaugos teikėjo ir gavėjo egzistuoja teisinis ryšys, kuriuo remiantis abipusiai pasikeičiama paslaugomis, ir paslaugos teikėjo gautas atlygis yra realus atlygis už konkrečią gavėjui suteiktą paslaugą“, kadangi pilnamečių asmenų apsaugos tvarka būdingas trišalis ryšys tarp paslaugų teikėjo, paslaugų gavėjo, t. y. saugomo pilnamečio asmens, kuris dažnu atveju vien dėl savo statuso negali užmegzti galiojančių teisinių santykių ir dėl šios priežasties paslaugų teikėjas neturi teisinių santykių su juo, ir trečiosios šalies – teisminės institucijos, kuri paveda paslaugų teikėjui vykdyti valdymo užduotį, taigi su ja paslaugų teikėjas palaiko teisinius santykius. Be to, teismas kelia klausimą, kokį poveikį turi išvada, kad tam tikromis aplinkybėmis paslaugų teikėjo darbo užmokestį moka saugomas pilnametis asmuo, o pastarąjį ištikus finansinei nesėkmei, šio darbo užmokesčio našta tenka valstybei.

- 25 Kita vertus, kalbėdamas apie finansinio atlygio sumą, teismas pažymi, kad nors, pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją, „tai, jog ekonominis sandoris sudaromas už didesnę ar mažesnę kainą nei savikaina ir todėl už didesnę ar mažesnę kainą nei atviros rinkos kaina, nesusiję su tuo, kad sandoris kvalifikuojamas kaip sandoris už atlygį (šiuo klausimu žr. 2005 m. sausio 20 d. Sprendimo *Hotel Scandic Gåsabäck*, C-412/03, EU:C:2005:47, 22 punktą; 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Campsa Estaciones de Servicio*, C-285/10, EU:C:2011:381, 25 punktą ir 2014 m. kovo 27 d. Sprendimo *Le Rayon d’Or*, C-151/13, EU:C:2014:185, 36 ir 37 punktus)“ (2016 m. birželio 2 d. Sprendimo *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 45 punktas), joje taip pat yra nurodyta, kad „šio [paslaugos ir finansinio atlygio] ryšio tiesioginiu pobūdžiu taip pat negalima abejoti remiantis tuo <...>, kad atitinkamoje sutartyje yra sąlyga, leidžianti tam tikromis aplinkybėmis pakoreguoti kompensacijos sumą, ir tuo, kad ši suma yra žemesnė nei normali rinkos kaina, nes kompensacijos lygis nustatomas iš anksto pagal nustatytus kriterijus, kurie užtikrina, jog kompensacijos pakaks [paslaugos teikėjo] veiklos išlaidoms padengti (šiuo klausimu žr. 2015 m. spalio 29 d. Sprendimo *Saudaçor*, C-174/14, EU:C:2015:733, 38 punktą ir 2016 m. birželio 2 d. Sprendimo *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 45 ir 46 punktus)“ (2018 m. vasario 22 d. Sprendimo *Nagyszénás Településszolgáltató Nonprofit Kft.*, C-182/17, ECLI:EU:C:2018:91, 38 punktas). Atrodo, tokiais teiginiais Teisingumo Teismas reikalauja, kad darbo užmokesčio dydis būtų numatomas ir padengtų paslaugos teikėjo veiklos išlaidas. Teismui kilo klausimas dėl šių sąlygų taikymo srities, turint omenyje pilnamečių apsaugos srityje veikiančio paslaugų teikėjo darbo užmokesčio nustatymo sąlygas, kurios buvo apibrėžtos 1982 m. gruodžio 23 d. Didžiojo Hercogo potvarkyje, nustatančiame už globą atsakingo asmens skyrimo sąlygas.
- 26 Nors nagrinėjamu atveju EQ suteiktos paslaugos yra visais atžvilgiais panašios į ekonominę veiklą, teismas mano, kad būtina šį vertinimą paaiškinti atsižvelgiant į nagrinėjamoje byloje susidariusią konkrečią situaciją, kuriai būdingas:
1. trišalis ryšys, kai paslaugų teikėją įgaliojantis asmuo nėra tapatus paslaugų gavėjui ir darbo užmokesčių paslaugų teikėjui moka arba paslaugų gavėjas, arba valstybė, ir
 2. paslaugų teikėjo darbo užmokesčio nustatymo mechanizmas, pagal kurį
 - a) jis priklauso nuo kiekvienu konkrečiu atveju teismo atliekamo vertinimo,
 - b) jis visuomet priklauso nuo paslaugų gavėjo turinės padėties ir
 - c) jį sudaro arba fiksuota suma, arba paslaugų gavėjo pajamų dalis, arba už suteiktas paslaugas mokėtina suma.

Atsižvelgiant į šį darbo užmokesčio nustatymo mechanizmą, galima konstatuoti, kad darbo užmokesčiai negali būti nustatytas iš anksto, ir kad nebūtinai visais atvejais yra užtikrinamas paslaugos teikėjo išlaidų atlyginimas.

Dėl neapmokestinimo sistemos

- 27 Teismas visų pirma klausia, ar pilnamečių asmenų apsaugos srityje vykdoma veikla patenka į „socialinės apsaugos arba socialinės paramos“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal PVM direktyvą.
- 28 Be to, teismas kelia klausimą, kaip reikėtų apibrėžti sąvoką „organizacijos, kurias atitinkama valstybė narė pripažino socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“. EQ remiasi savo vykdomos veiklos pobūdžiu, neatsižvelgdamas į paslaugų teikėjo teisinį statusą, o mokesčių administratorius teigia, kad reikia atsižvelgti į teisinį statusą ir, nors to aiškiai nenurodo, kad reikia tokiomis organizacijomis nelaikyti pelno siekiančių paslaugų teikėjų.
- 29 Galiausiai, taikant šias nuostatas, būtina apibrėžti atitinkamos institucijos socialinio pobūdžio „pripažinimo“ sąvoką. Nors direktyvoje tik daroma nuoroda į pripažinimą „atitinkamoje valstybėje narėje“, joje nėra tiksliai apibrėžtas pripažinimo procesas ir nenurodyta įstaiga, įgaliota jį atlikti. Dėl šios bylos faktinių aplinkybių taip pat kyla klausimas, ar ta institucija gali būti teisminė institucija ir ar pripažinimas gali būti atliekamas kiekvienu konkrečiu atveju.

Dėl teisėtų lūkesčių apsaugos principo

- 30 Teismas primena mokesčių neutralumo principą, kuriuo yra grindžiama PVM sistema. Galiausiai PVM sumoka galutinis vartotojas, o apmokestinamasis asmuo renka PVM valstybės labui. PVM renkamas atskirai už kiekvieną ekonominį sandorį ir apmokestinamasis asmuo periodiškai perveda jį į valstybės išdą. Iš to matyti, kad apmokestinamasis asmuo galėjo gauti PVM už sandorius tik tuo atveju, kai žinojo arba turėjo žinoti, kad jie patenka į PVM taikymo sritį tuo metu, kai jie buvo įvykdyti. Tais atvejais, kai, kaip šioje byloje, po nagrinėjamų sandorių įvykdymo PVM administratorius praneša apmokestinamajam asmeniui, kad ketina nukrypti nuo ankstesnės savo pozicijos, jog šie sandoriai PVM neapmokestinami, apmokestinamasis asmuo atsiduria tokioje padėtyje, kai negali įtraukti PVM į paslaugų gavėjui pateikiamą sąskaitą, bet privalo šį mokestį pervesti valstybei. Taigi apmokestinamasis asmuo privalo, pažeisdamas PVM neutralumo principą, išskaičiuoti valstybės reikalaujamas PVM sumas iš savo nuosavų lėšų.

5. Prejudiciniai klausimai:

- 31 *Tribunal d'arrondissement* pateikia Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
1. Ar sąvoka „ekonominė veikla“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2006/112/EB 9 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, turi būti aiškinama taip, kad ji apima ir paslaugas, teikiamas trišalių santykių pagrindu, kai paslaugų teikėjas paslaugas teikia asmens, kuris nėra tapatus paslaugų gavėjui, nurodymu?

2. Ar atsakymas į pirmąjį klausimą yra kitoks tuo atveju, kai paslaugos yra teikiamos vykdant nepriklausomos teisminės institucijos patikėtą užduotį?
3. Ar tuo atveju, kai atlyginimą paslaugų teikėjui moka paslaugų gavėjas, ir tuo atveju, kai jį moka valstybė, kurios institucija pavedė paslaugų teikėjui teikti šias paslaugas atsakymas į pirmąjį klausimą skiriasi?
4. Ar sąvoka „ekonominė veikla“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2006/112/EB 9 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą, turi būti aiškinama kaip apimanti paslaugų teikimą, kai pagal teisės aktus užmokestis paslaugų teikėjui nėra privalomas ir kai to užmokesčio suma, kai jis skiriamas, a) priklauso nuo kiekvienu konkrečiu atveju atliekamo vertinimo, b) visuomet priklauso nuo paslaugų gavėjo turtinės padėties ir c) yra arba tam tikra fiksuota suma, arba tam tikra paslaugų gavėjo pajamų dalis, arba atlygis už suteiktas paslaugas, ar kaip neapimanti tokio paslaugų teikimo?
5. Ar 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 132 straipsnio 1 dalies g punkte vartojama sąvoka „su globa ir rūpyba bei socialinės apsaugos darbu glaudžiai susijusių paslaugų teikimas ir prekių tiekimas“ turi būti aiškinama kaip apimanti paslaugas, teikiamas pagal pilnamečių asmenų apsaugos sistemą, kuri yra nustatyta įstatymu ir kurią kontroliuoja nepriklausoma teisminė institucija, ar kaip jų neapimanti?
6. Ar siekiant pripažinti, kad tam tikra įstaiga yra socialinio pobūdžio, 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 132 straipsnio 1 dalies g punkte vartojama sąvoka „organizacijos, kurias atitinkama valstybė narė pripažino socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“, turi būti aiškinama kaip nustatanti tam tikrus reikalavimus pagal paslaugų teikėjo veiklos vykdymo formą arba pagal tai, ar paslaugų teikėjo veiklos tikslas yra altruistinis, ar ja siekiama pelno, arba apskritai kaip kitais kriterijais ar sąlygomis ribojanti 132 straipsnio 1 dalies g punkte numatytos neapmokestinimo galimybės taikymo sritį, o gal tam, kad organizacija būtų socialinio pobūdžio, pakanka teikti „su globa ir rūpyba bei socialine apsauga susijusias“ paslaugas?
7. Ar 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 132 straipsnio 1 dalies g punkte vartojama sąvoka „organizacijos, kurias atitinkama valstybė narė pripažino socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“ turi būti aiškinama kaip reikalaujanti surengti pripažinimo procesą, grindžiamą iš anksto nustatytais kriterijais, ar *ad hoc* pripažinimas gali būti vykdomas kiekvienu konkrečiu atveju, prirėikus – teisminės institucijos?
8. Ar remiantis teisėtų lūkesčių principu, kaip jis išaiškintas Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencijoje, už PVM rinkimą atsakingam administratoriui leidžiama reikalauti, kad PVM apmokestinamas asmuo sumokėtų PVM, taikomą ekonominiams sandoriams, susijusiems su laikotarpiu,

pasibaigusių tuo metu, kai administratorius priėmė sprendimą dėl apmokestinimo, po to, kai šis administratorius ilgą laiką iki to laikotarpio priimdavo minėto apmokestinamojo asmens PVM deklaracijas, kuriose to paties pobūdžio ekonominiai sandoriai nebuvo priskirti prie apmokestinamų sandorių? Ar ši už PVM rinkimą atsakingam administratoriui suteikta galimybė yra ribojama tam tikromis sąlygomis?

DARBINIS VERTINMAS